

LEDOVÉ

Kroniky
Camorry

SRDCE

přeložila Jana Mílotová

**CORA
REILLY**

LEDOVÉ SRDCE

Copyright ©2019 Cora Reilly

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2025

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6596-6 (pdf)

LEDOVÉ

SRDCE

Kroniky Camorry

CORA REILLY

přeložila Jana Mílotová

PROLOG

KIARA

Falconeovi se budou cítit podvedení. Monstra z Las Vegas měla za příslib míru dostat obětní pannu, ale já šanci být pannou nikdy nedostala. Neměla jsem na výběr. *Nevinnost mi byla bolestivě vyrvána.*

Když mě můj manžel o svatební noci odváděl do ložnice, hrud' mi dráсал strach – mocná a neústupná hrůza. Nino zavřel dveře před smějícími se tvářemi bratrů, pustil mě a já od něj rychle couvla a vydala se k posteli.

Od noci, kdy jsem přišla o nevinnost, uplynulo už šest let, ale vzpomínky na ni mě neustále budily. Bála jsem se blízkosti muže. Jakéhokoli muže, ale obzvlášť tohoto: mého manžela.

Stála jsem pár kroků od postele a očima přejížděla po bílém povlečení, které chtěla moje rodina ráno spatřit potřísněné krví.

Krví, která tam ale nebude.

Přikradla jsem se k ní blíž. Krev mi tekla poprvé, podruhé i potřetí. Pamatuju si spoustu krve, bolesti, hrůzy a proseb. Tehdy ale prostěradla nikdo neviděl. Služebná, která mi nikdy nepřišla na pomoc, je vždycky vyprala.

Dnes večer o nic prosit nebudu. Mého násilníka to tehdy taky nezastavilo.

A neodradilo by to ani mého manžela.

Slyšela jsem, co se o něm povídá. Viděla jsem ho v kleci.

Útěchou mi byla jediná věc. Pochybovala jsem, že by mě dokázal zlomit víc, než to před tolika lety udělal někdo jiný.

KAPITOLA 1

PŘEDTÍM – NINO

„Pamatuješ si, doufám, co jsem řekl Lucovi, když jsem ho viděl naposledy. Pochybuj, že po tomhle bude mít zájem s námi spolupracovat,“ zamumlal Fabiano, zatímco přecházel po místnosti sem a tam. „Zabije mě, jakmile vkročím na jeho území, věř mi. Kurva, na jeho místě bych to taky udělal.“

Remo zakroutil hlavou. „Je našťvaný, ale dostane rozum.“

Přikývl jsem. „Chtěl chránit svůj majetek a ženu, ale pořád je to obchodník a máme dobré argumenty pro spolupráci. Drogy jsou pořád jeho hlavní byznys a náš člověk z jeho laboratoře nám prozradil, že jich pro rostoucí poptávku nedokážou vyrobit dost. Luca potřebuje drogy dovážet, ale nemůže, protože my držíme západ a Dante střed. Jeho pašeráci přijdou o velké množství toho svinstva, ještě než se dostane na východní pobřeží. Když s námi bude spolupracovat, můžeme mu zaručit bezpečnou přepravu přes naše území. On nám na oplátku slíbí, že se nebude plést do našeho konfliktu s Dantem Cavallarem. Stejně o jeho pomoc nestojíme.“

„Nepotřebujeme ji,“ řekl rozhodně Remo a v tmavých očích se mu objevil neústupný výraz. V tomto bodě jsme se bohužel neshodli; další pomoc proti protivníkovi jako Dante Cavallaro bychom ocenili, ale stejně jako Luca i Remo

dopustil, aby jeho emoce stály v cestě racionálním rozhodnutím.

Fabiano se zamračil. „Luca není jako ty, Nino. Nezakládá každé svoje rozhodnutí na logických důvodech. Zuří, protože jsme urazili Ariu, a jeho hrdost ho připravila o rozumné uvažování. Věř mi.“

Pýcha a vztek. Obojí bylo k ničemu.

„Když svojí sestře řekneš, že jsi dal Leoně ten náramek, možná ho přesvědčí, aby s námi spolupracoval. Bude si myslet, že je z tebe zase její malý bratr. Bude chtít uvěřit, že ses změnil. Vezmi Leonu s sebou. Udělej z toho třeba rodinnou návštěvu, ale přesvědč Ariu s Lucou, aby s námi začali jednat. Slib mu, že se s ním setkám osobně,“ navrhl Remo.

Věnoval jsem mu nevěřící pohled. Když Remo naposledy mluvil s Lucou, nedopadlo to moc dobře. Od té doby už sice uplynulo pár let, ale Luca si jejich rozhovor určitě bude pamatovat taky. Remo uměl lidi provokovat, což se druhému capovi moc nelíbilo.

„Bude si myslet, že nám nemůže věřit,“ řekl Fabiano. „Když s Lucou budeš mluvit ty, bude to ta nejhorší věc, co se může stát. Remo, jsi jako časovaná bomba. Kurva, vždyť stačí, aby sis představil, jaké by to bylo koupat se v Lucově krvi, a už se ti staví péro. Vážně si myslíš, že by ses ho nepokusil zabít?“

Remo se opřel v židli s úsměvem, před kterým jsem se naučil mít na pozoru. „Famiglia věří na pouta, která zajistí mír, nemám pravdu? Dáme jim to, co chtějí. Co chtěla tvoje sestra pro tebe i všechny ostatní.“

Na Fabianovu otázku ani neodpověděl.

Fabiano přestal přecházet po pokoji a zkrřížil si ruce na prsou. „A co by to mělo být?“

„Mír a lásku.“ Remo zkrřivil ústa, jako by se měl rozesmát. „Navrhujeme sňatek mezi našimi rodinami. Mezi outfitem a famiglií to přece nějakou dobu fungovalo.“

Remo se mi o ničem z toho nezmínil. Obvykle se se mnou před takovými rozhodnutími radil. Na mého bratra to byl překvapivě rozumný plán. Sňatky během staletí lidských dějin zabránily mnoha válkám – i když jich samozřejmě i mnoho zapříčinily.

Fabiano se zasmál, ale z jeho přimhouřených očí jsem poznal, že se mu to ani trochu nezamlouvá. „Pár let sice ano, ale teď se zase navzájem vraždí.“

„Pár let nám stačí,“ namítl jsem. „Luca ví stejně dobře jako my, že jakákoli mírová dohoda bude vždycky trvat jen krátkou dobu.“

„Snad nevěříš, že Luca bude souhlasit s dohodnutým sňatkem?“

„Proč by ne?“ zeptal se Remo s úsměvem. „U něj a tvé sestry to fungovalo. Podívej se na ně, jsou do sebe až nechutně zamilovaní. Jsem si jistý, že dokáže obětovat jednu ze svých sestřenic. Neříkal jsi, že jeho otec měl tři sestry a dva bratry? Musejí mít pár sestřenic ve věku na vdávání. Pro mě za mě třeba i sestřenici z druhého kolena.“

„Jedna z jeho sester se provdala za zrádce, kterého zabil náš otec. Pochybuju, že by nám teď vydala jednu ze svých dcer,“ připomněl jsem Removi.

„S jednou z jejích dcer chrápe ten zmrd, Bručoun. Ji ani její sestru bych do naší rodiny nikdy nepřijal,“ odplivl si Remo. Souhlasně jsem přikývl. Nevypadalo by dobře, kdybychom dopustili, aby nám famiglia dala nějakou děvku, se kterou se peleší náš zrádný nevlastní bratr.

„Luca by nám stejně ani jednu z nich nedal. A kdo z nás se vůbec, kurva, ožení za někoho z famiglie?“ zeptal se Fabiano a zvedl na mého bratra blondaté obočí. „Neříkej, že to budeš ty, Remo, protože tebe jim fakt nenabídnu. Všichni víme, že jsi ten poslední, koho by přijali. Pořád ztrácíš nervy. Skončilo by to krvavou svatbou, což moc dobře víš.“

Remo se zazubil a nakonec se podíval na mě. Až tehdy jsem pochopil, proč se se mnou neporadil. „Já si nikoho brát nebudu. To Nino.“

Zvedl jsem na něj obočí a zeptal se ho: „Já?“

Fabiano sebou s úšklebkem plácl na pohovku. „Bez urážky, ale Nino taky není někdo, kdo by si měl hrát na manžela.“

Souhlasně jsem přikývl. O manželství jsem nikdy neuvažoval. Zdálo se mi zbytečné. „Jestli máš na mysli můj nedostatek emocí, můžu tě ujistit, že když je to zapotřebí, dokážu je předstírat.“

Remo pokrčil rameny. „Nepůjde přece o manželství z lásky. Nino nemusí cítit vůbec nic, aby se oženil. Stačí, když řekne ano a pak svoji nevěstu ošuká. Možná zplodí jedno nebo dvě děti a udrží svou ženu naživu, dokud budeme stát o mír s famiglií. To přece dokážeš, ne?“

Přimhouřil jsem na něj oči. Jeho tón se mi ani trochu nelíbil. „Bez problému.“

Fabiano zakroutil hlavou. „To je zatraceně špatný nápad, nemyslíš?“

„Možná trochu netradiční,“ připustil jsem, „ale v našich kruzích se tahle tradice zachovává už celé generace. Naše rodiny spolu domlouvaly sňatky, ještě než vůbec dorazily do Spojených států. Famiglia přece vyznává starosvětské hodnoty. Jsou jedinou rodinou mimo Itálii, která pořád dodržuje kontrolu prostěradla po svatební noci. Jsem si jistý, že Lucova rodina myšlenku dalšího smlouveného sňatku uvítá; Luca přece potřebuje udržet tradicionalisty ve famiglii spokojené. Zvláště teď, když musel do rodiny přijmout pár příbuzných ze Sicílie. I v camoře pořád ještě existují tradicionalisté, kteří takovou dohodu ocení.“

Fabiano znovu zakroutil hlavou. „Ještě jednou tě varuju, že s tím Luca nebude souhlasit. Radši mě zabije.“

Remo se usmál. „To se ještě uvidí. Doneslo se mi, že potřebuje chránit svoje děti.“

Fabiano sebou trhl. „Aria má děti?“

S Remem jsme to už nějakou dobu věděli. Vyzradil nám to jeden z našich špehů. Luca si dal záležet, aby se o Arie a jeho dětech nikde nepsalo, a dokonce zavraždil pár fotografů, kteří nepochopili jeho pojem soukromí. Remo ale nechtěl, aby se to Fabiano dozvěděl. Báł se, že by během návštěvy v New Yorku příliš vyměkl. Teď si to ale zřejmě rozmyslel.

„Dceru a syna,“ přitakal jsem. „Potřebuje je chránit, a když mu nabídneme mír na západní hranici, mělo by ho to přesvědčit.“

Fabiano se odmlčel. „Jak dlouho to víte?“

„Je to důležité? Luca by tě ke svým dětem stejně nepustil,“ namítl Remo.

Fabiano přikývl, ale ústa měl sevřená. „Víš, že Dante útok proti nám nespustil. Byl to můj otec.“ Podíval se na mě a pak na Rema. „Dante by mohl mého otce zabít dřív, než se k němu dostaneme. To se nesmí stát. Nech mě jet do Chicaga a převézt ho do Las Vegas. Lucu můžeme požádat o příměří i pak.“

Remo se na mě ostře podíval. Zjevně potřeboval, abych byl jako obvykle hlasem rozumu.

„To mi nepříjde moc chytré,“ řekl jsem. „Jsi do toho příliš citově zapojený na to, abys na půdě outfitu vedl útok právě ty – zvláště na svého otce. A nevíme jistě, jestli jednal bez Danteho přímého rozkazu. Dante ho možná ani nezabije.“

„Byl to otcův plán. Slyšels, co ti zmrdi z outfitu říkali předtím, než jsme je pozabíjeli. Můj otec je sem poslal, protože mě chtěl mrtvého,“ zavrčel Fabiano. „A já chci zabít jeho. Chci ho roztrhat na cucky.“

„To taky uděláš,“ slíbil mu Remo a dotkl se Fabianova ramene. Pak se odmlčel a na tváři se mu zase objevil úsměv. „Na druhou stranu by to byl dobrý svatební dar. Kdybychom

Scuderioho dostali do rukou, mohli bychom Lucovi a jeho klanu jako přátelské gesto nabídnout jeho smrt. Ani sestry Scuderiovy přece ke svému otci nechovají nijak láskyplné city.“

„Samozřejmě, že ne. Je to odporný kretén,“ potvrdil Fabiano.

„Nemůžeme vpadnout do Chicaga a ukrást jim jejich consigliereho. To si uvědomuješ, ne? Dante ho určitě chrání jakýmkoli možnými prostředky.“ Vstoupil jsem do toho, protože bylo čím dál zřejmější, že ani Remo, ani Fabiano se v otázce útoku na outfit nerozhodnou moudře. „Jediná logická volba je poslat do New Yorku na schůzku s Lucou mě. S tou záležitostí nejsem nijak citově spojený. Pokud to bude nutné, dokážu rozptýlit napětí.“

Remo zakroutil hlavou. „Capo jsem tu já. Měl bych tam být. Jen zbabělec by poslal svého bratra, aby v takové situaci riskoval zadek.“

„A co můj zadek?“ zamumlal Fabiano.

„Tvůj zadek je v bezpečí díky tvojí sestře. Ať už Luca tvrdí cokoli, určitě si rozmyslí, jestli ti vpálí kulku do hlavy. U Nina ho ale nic nezastaví.“

„Mě nezastřelí. Zanedlouho pojede přes naše hranice další dodávka jeho zboží... pokud se můžeme spolehnout na naše informátory v Mexiku. Zastavíme ji a až do schůzky zadržíme jeho muže i drogy. Vydám rozkaz, aby je pak propustili jako smírné gesto a projev dobré vůle.“

„Drogy a postradatelní vojáci Lucovi nezabrání v tom, aby tě zabil,“ namítl Fabiano.

„To se ještě uvidí,“ odpověděl jsem. „Na druhou stranu je to jediná logická volba.“

„Ta tvoje zasraná logika už mě sere,“ zamumlal Remo.

„Jsem budoucí manžel, takže je *logické* poslat tam mě. Tentokrát to uděláme podle mých podmínek, Remo. Nenechám vás, abyste se tam utrhlí ze řetězu.“

„Začínám si myslet, že mě štve schválně,“ řekl Remo Fabianovi.

Fabiano přikývl. „Taky mi to tak připadá.“

„K tomu, abych tě naštal, není třeba moc úsilí, Remo.“

Remo na mě přimhouřil oči. „Logické by bylo, kdyby sis vzal někoho s sebou. Neměl bys tam chodit sám. Vezmi si s sebou Fabiana.“

Fabiano obrátil oči v sloup. „Jo, vezmi si mě. Zjevně jsem neprůstřelný jen proto, že jsem zasraný Scuderi.“

Podíval jsem se na něj. „Tvoje přítomnost by možná v Lucovi probudila špatné vzpomínky. Nechceme přece vykročit vpřed levou nohou.“

„Na to už je pozdě,“ namítl Fabiano.

„Chceš se mnou jet do New Yorku?“ zeptal jsem se pochybovačně.

„Raději bych jel do Chicaga a zabil svého zatraceného otce, ale jestli mě k tomu cílí přiblíží šílený sňatek mezi tebou a nějakou ubohou členkou famiglie, pojedu do New Yorku a s Lucou Vitiellem si promluvím. Určitě mě ale neuvidí rád. Ani na vteřinu neuvěří, že jsem se změnil.“

„Ve skutečnosti ses nezměnil. Až na to, jak se teď chováš k Leoně. Pořád jsi krutý parchant, takže by ti Vitiello ani věřit neměl,“ řekl jsem.

Fabiano obrátil pohled k Removi i mně. „Tak mám tam jet, nebo ne? Budu muset vymyslet, jak o tom říct Leoně, aniž by se o mě bála.“

Remo zakroutil hlavou. „Měl bych tam jet já jako capo.“

„Tohle si necháme na druhé setkání, až bude Vitiello přesvědčený, že výhody našeho vzájemného svazku převáží nad radostí z urážnutí tvé hlavy,“ řekl jsem.

„Chápu to tak, že jedu já.“ Fabiano vstal. „Vážně doufám, že mi tenhle zasraný nápad umožní zabít mého otce, jinak mi budete mít co vynahrazovat.“

Pořád jsem nebyl přesvědčený, že Fabianova přítomnost naši situaci zlepší. Byl sice Ariin bratr, ale ani to ho neochránil napořád. Ale vzít s sebou Rema nepřicházelo v úvahu. Budu muset zařídit, aby se Luca i Fabiano řídili rozumem a nenechali se ovládnout nepředvídatelnými emocemi.

KIARA

Jako obvykle jsem stála stranou, dost daleko od parketu, aby nikdo necítil povinnost vyzvat mě k tanci. Sledovala jsem Giuliu, jak tančí se svým manželem Cassiem. Krátce se na mě podívala a usmála se. Když jsem se před šesti lety musela nastěhovat k tetě Egidie a strýci Felixovi, už u nich nebydlela, ale přesto se z nás staly dobré kamarádky – byla mi bližší než kdokoli jiný, obzvlášť než moji starší bratři. Když nám bratranec Luca zabil otce, mí bratři zůstali v Atlantě. Při vzpomínce na otcovu vraždu jsem se zachvěla.

Giulia byla jednou z mála těch, kteří se na mě dívali laskavě, a ne nadřazeně. Potlačila jsem nutkání promnout si paže; pořád mi byla zima. Ani hudba mě nedokázala uklidnit. Nemohla jsem se dočkat, až budu zpátky doma a pod prsty ucítím klávesy svého klavíru.

Když ke mně Luca zamířil, celá jsem ztuhla. Jeho žena Aria se nade mnou nejspíš slitovala a řekla mu, aby mě vyzval k tanci. Moc jsem si přála, aby to neudělal.

„Nechtěla by sis zatančit?“ zeptal se mě a natáhl ke mně ruku. Od loňského roku, kdy mi bylo osmnáct, se ode mě očekávala účast na společenských akcích. Dokonce ani teta Egidia a strýc Felix už nedokázali najít výmluvy, proč mě držet stranou. Mnozí se mi stále vyhýbali – sice ne otevřeně, ale všimla jsem si, jak se na mě dívají, když si mysleli, že je nevidím.

„Bude mi ctí,“ odpověděla jsem tiše a vzala ho za ruku. Moje tělo se při fyzickém kontaktu s ním vzpouzelo, ale přinutila jsem se k poslušnosti a nechala se Lucou odvést k tanečnímu parketu. Byl to můj bratranec a znala jsem ho celý život – i když nijak dobře. V naší rodině bylo příliš mnoho bratranců a sestřenic na to, abychom si mohli vytvořit bližší vztah.

Pokusila jsem se připravit na další krok – jeho ruku na svém pase. Bylo důležité, abych neucukla. V okamžiku, kdy se jeho dlaň dotkla mého boku, mi ale okamžitě ztuhlo celé tělo.

Luca si mě prohlédl, ale neodtáhl se. Nejspíš byl na podobné reakce zvyklý. Jeho pověst a mohutná postava by i normální ženu zahnal na útěk. Snažila jsem se při tanci podvolit jeho sevření, ale byl to předem prohraný boj. Nakonec jsem ho vzdala.

„Tvůj otec byl zrádce, Kiaro. Víš přece, že jsem ho musel zabít.“

Nikdy jsem mu to neměla za zlé. Můj otec věděl, co ho čeká. Luca si ale zjevně myslel, že to je ten pravý důvod, proč nesnesu jeho dotek. Přála jsem si, aby měl pravdu. Bože, jak jsem si přála, aby za to mohlo jen to. Aby mě vyváděl z míry jen Lucův dotek. Potlačila jsem vzpomínky na noci, které mě zlomily.

„Musels to udělat,“ přitakala jsem. „Nestýská se mi po něm. Nebyl to dobrý otec. Chybí mi matka, ale tu jsi nezaobil – o to se postaral on.“

V hlavě jsem si začala přehrávat melodii, na které jsem pracovala několik posledních týdnů. Doufala jsem, že mě uklidní, ale nefungovalo to.

Luca přikývl. „Mluvil jsem s tetou Egidiou a Felixem. Zne-pokojuje je, že ještě nejsi vdaná.“

Bylo mi devatenáct, a ještě mě nikomu nezaslíbili. „Kdo by si chtěl vzít dceru zrádce?“ zamumlala jsem. V hloubi duše se mi ulevilo. Manželství by odhalilo tajemství, které jsem

potřebovala udržet skryté – tajemství, které by ze mě v našich kruzích udělalo vyvrhele.

„Neudělala jsi nic špatného. Činy tvého otce tě neočernují.“

Všichni kolem se na nás dívali. „Tak proč jim to neřekneš?“ zeptala jsem se zlostně a rozhlédla se po našem publiku. Jakmile jsem zaslechla tón svého hlasu, příkrčila jsem se. „Omlouvám se.“ Luca byl capo – musela jsem mu projevovat úctu.

Znovu si mě prohlédl. Jeho obličej byl jako prázdná maska. „Nechci tě provdat za obyčejného žoldáka. Jsi Vitiellová a měla by ses stát ženou jednoho z mých kapitánů nebo vyšších podřízených.“

„To nic. Pořád mám přece čas,“ řekla jsem tiše a tváře mi zrudly studem. Ve skutečnosti jsem ho neměla. Pomalu jsem stárla a to, že jsem svobodná dcera zrádce, lidi jen přiměje k dalším nepodloženým klepům.

Tanec konečně skončil. Věnovala jsem Lucovi rychlý a strojený úsměv a vydala se zpátky na stranu tanečního parketu. Pak jsem udělala to, co jsem uměla nejlépe, co jsem se za ta léta naučila – předstírala, že tam nejsem. Teta mi v tom dost pomohla výběrem skromných šatů v tlumených barvách z loňské kolekce. Nemohla jsem se dočkat, až vánoční večírek Vitiellových skončí. Vánoce pro mě byly spojené s příliš mnoha nepříjemnými vzpomínkami.

O VÁNOCÍCH PŘED SEDMI LETY

Nemohla jsem spát. Ať jsem sebou házela sebevíc, vždycky jsem nakonec ležela na modřinách. Otec měl dnes příšernou náladu. Matka říkala, že to souvisí s tím, že jsme na návštěvě v New Yorku. Zítřka se konečně vrátíme do Atlanty a pak se jeho nálada určitě zlepší. Brzy se zlepší úplně všechno. Otec

vyřeší všechny svoje problémy a konečně budeme šťastní. Už tehdy mi ale bylo jasné, že si to jen namlouvám. Nikdy nebude šťastný a nikdy nás nepřestane bít. Otec měl svoje neštěstí rád a bavilo ho nechat nás trpět.

Dole něco zařinčelo. Vstala jsem z postele a protáhla se, abych se zbavila bolesti po ranním výprasku. Zvuk na chodbě mě přilákal až ke dveřím. Opatrně jsem je otevřela a vykukla škvírou ven. Najednou se na mě vrhl jakýsi vysoký muž. Nad mojí hlavou se něco zalesklo a pak se do dřevěného rámu dveří zaklínil nůž. Otevřela jsem ústa, abych vykřikla, ale muž mě rychle umlčel rukou. Bránila jsem se – mohutný cizinec mě vyděsil k smrti.

„Pozor, ať ze sebe nevydáš ani hlásku. Nic se ti nestane, Kiaro.“ Ztuhla jsem a podívala se na něj zblízka. Byl to můj bratranec Luca, otcův capo. „Kde spí tvůj otec?“

Ukázala jsem na dveře na konci chodby vedoucí do ložnice mých rodičů. Luca mě pustil a předal Matteovi, mému druhému bratrancovi. Netušila jsem, co se děje. Co tu uprostřed noci vůbec dělají?

Matteo mě začal odvádět pryč, když z ložnice vyšla moje matka. Její vyděšené oči na mně spočinuly jen chvíli předtím, než sebou trhla a padla na zem.

Luca se vrhl k zemi a do zdi za ním narazila kulka. Matteo mě odstrčil a vrhl se vpřed, ale ihned mě uvěznil v sevření další muž. Upřela jsem pohled na matku, která na mě zírala skelnýma očima.

V ložnici s ní byl jen otec. Ten ji zabil.

Mrtvá. Jen tak. Jedna malá kulka a matka byla pryč.

Moji bratrance mě odtáhli dolů a posadili mě na zadní sedadlo auta. Pak už jsem zůstala sama jen se zvukem svého mělkého dechu. Objala jsem si rukama hrudník a trhla sebou, když jsem se prsty dotkla modřin na pažích, které mi způsobil otcův ranní výprask. Začala jsem se kolébat,

abych se uklidnila, a broukala si při tom melodii, kterou mě před několika týdny naučil učitel klavíru. V autě začínala být zima, ale nevadilo mi to. Chlad mi připadal příjemný a uklidňující.

Najednou někdo otevřel dveře a já vyděšeně ucukla a přitáhla si nohy k hrudi. Dovnitř strčil hlavu Luca. Na krku měl krev. Nebylo jí moc, ale nedokázala jsem od ní odvrátit zrak. Krev. Patřila mému otci?

„Kolik ti je?“ zeptal se mě.

Neodpověděla jsem.

„Dvanáct?“

Ztuhla jsem. Luca za sebou zavřel dveře a posadil se dopředu vedle svého bratra Mattea. Ujistili mě, že jsem v bezpečí. V bezpečí? Nikdy jsem se necítila v bezpečí. Matka vždycky říkala, že jediné bezpečí v našem světě je smrt. Teď už ho našla.

Bratrance mě zavezli ke starší ženě jménem Marianna, kterou jsem nikdy předtím neviděla. Byla laskavá a milovala mě, ale nemohla jsem u ní zůstat napořád. Musela se o mě postarat rodina, takže mě poslali do Baltimoru k tetě Egidie a jejímu manželovi Felixovi. Ten ve městě pracoval jako podšéf capa, stejně jako můj otec v Atlantě.

Tetu jsem vídala jen na rodinných oslavách, protože se s otcem nesnášeli. Luca mě k nim vzal pár dní po matčině pohřbu. Mlčela jsem a on se taky nesnažil o konverzaci. Vypadal rozzlobeně a napjatě.

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem, když jsme zastavili před velkou vilou v Baltimoru. Za ta léta jsem se naučila omlouvat, i když jsem nevěděla proč.

Luca se na mě zamračil. „Za co?“

„Za to, co můj otec udělal.“ Čest a věrnost byly v našem světě těmi nejdůležitějšími vlastnostmi, ale otec porušil přísahu a Lucu zradil.

„Ty za to nemůžeš, takže to není něco, za co by ses měla omlouvat,“ řekl a já na chvíli uvěřila, že je to pravda. Dokud jsem neviděla nesouhlasný výraz tety Egidii a neslyšela Felixe, jak říká Lucovi, že by na ně vrhlo špatné světlo, kdyby mě k sobě přijali. Luca je ale odmítl vyslyšet, takže jsem u nich nakonec zůstala. Po čase se mě naučili tolerovat, i když neuplynul den, kdy bych zapomněla, že mě vnímají jako dceru zrádce. Neměla jsem jim to za zlé. Od mládí jsem se učila, že neexistuje větší zločin než zrada. Otec pošpinil naše rodné jméno a já a mí bratři si tu skvrnu na cti poneseme už navždy. Kdyby mí bratři byli stateční, mohli se alespoň pokusit očistit si jméno, ale já byla jen holka. Jediné, v co jsem mohla doufat, byla milost.

SOUČASNOST

Být dcerou zrádce a čelit lítostivým nebo znechuceným výrazům ale nebylo to nejhorší. Ani zdaleka. Nejhorší na tom byl on. Upřel na mě zrak z druhého konce místnosti a v jeho tváři se zračilo vědomí toho, co udělal. Triumf nad tím, co mi vzal. Stál vedle mé tety – své ženy – a vedle svých dětí – mých bratranců a sestřenic – a všichni si ho vážili. Z jeho pohledu mi naskakovala husí kůže. Nepřiblížil se ke mně, ale jeho pohled mi stačil. Byl stejný jako jeho dotek – plný bolesti a ponížení. Nemohla jsem ho vystát. Kůži mi pokrýl studený pot a zvedl se mi žaludek. Otočila jsem se a pospíšila si k dámským záchodkům. Tam jsem se schovávala po zbytek noci, dokud nenastal čas odejít s tetou Egidiou a strýcem Felixem domů.

Opláchla jsem si obličej bez ohledu na jemný make-up, který jsem měla na sobě. Naštěstí to byla jen voděodolná řasenka a trocha korektoru, který mi zakrýval stíny pod

očíma, takže jsem nenapáchala moc škody. Potřebovala jsem se zchladit, abych v sobě zapudila vzrůstající paniku.

Najednou se otevřely dveře a dovnitř vklouzla Giulia. Byla krásná. Na sobě měla odvážné fialové šaty a obličej jí lemovaly světle hnědé vlasy. Nepamatovala jsem si, že by někdy nepůsobila sebejistě. Nejspíš se jí díky tomu podařilo, že její manželství s Cassiem fungovalo i přes velký věkový rozdíl.

Přistoupila ke mně, dotkla se mého ramene a zamračila se. „Jsi v pořádku? Odešla jsi z večírku.“

„Necítím se dobře. Víš, že nedokážu být mezi tolika lidmi.“

V očích se jí objevil ještě něžnější výraz. Bylo mi jasné, co přijde. „Luca by ho zabil, kdybys mu řekla, co ti strýc provedl.“

„Ne,“ zaskřehotala jsem a očima zabloudila ke dveřím. Bála jsem se, že vejde někdo další a uslyší nás. Často jsem litovala, že jsem se Giulie svěřila nedlouho poté, co k tomu došlo. Ale byla jsem zlomená a zmatená a ona ke mně vždycky byla milá. „Přisahal jsi, že to nikomu neřekneš. Přisahal jsi, Giulio.“

Přikývla, ale poznala jsem na ní, že se jí to nelíbí. „Přisahal jsem a svůj slib dodržím. Je to tvoje rozhodnutí, ale myslím, že strýček Durant musí zaplatit za to, co ti udělal.“

Zachvěla jsem se, když jsem uslyšela jeho jméno. Otočila jsem se k ní zády a znovu si umyla ruce. „Víš, že nakonec za to zaplatím já, Giulio. Takhle svět není laskavý, a už vůbec ne k někomu jako já. Nedopadne to dobře a nakonec na tom budu ještě hůř než teď. Tvoji rodiče mají už teď problém najít mi manžela. Kdyby vyšla najevo pravda, umřela bych jako stará panna. Nikdy by mi to neodpustili.“

Nesouhlasně sevřela rty. „Moji rodiče se k tobě nikdy nechovali tak, jak měli. Mrzí mě to.“

Zakroutila jsem hlavou. „To nic. Vzali mě k sobě. Nikdy mě nebili ani netrestali. Mohlo to být horší.“

„Mohla bych se zeptat Cassia, jestli by se k tobě nehodil některý z jeho mužů. V jeho řadách je spousta slušných chlapů.“

Slušných. Cassio vládl Filadelfii železnou pěstí. To, co považoval za slušné, se pravděpodobně u ostatních za slušné nepovažovalo, ale neměla jsem právo být vybíravá nebo někoho soudit.

„Ne, to by tvoje rodiče urazilo. Víš, jací jsou.“

„Já vím, ale...“ Znovu svrátila obočí.

„O mě se neboj. Se svatbou nespěchám,“ řekla jsem. Manželství bude mojí poslední zkázkou.

KAPITOLA 2

NINO

„Předpokládám, že se během našeho setkání budeš držet zpátky a Vitiella neurazíš,“ řekl jsem, když jsme s Fabianem nastupovali do letadla.

„Nejsem génius jako ty, ale ani imbecil. Neboj, vím, kdy mám držet jazyk za zuby.“

Přikývl jsem a zabořil se do jednoho z pohodlných kožených sedadel. Fabiano na rozdíl od mého bratra obvykle ovládal emoce celkem snadno. „Je dobře, že Luca vůbec souhlasil, že se s námi setká.“

Fabiano se posadil naproti mně. „Možná ano, nebo nám chce vpálit kulku do hlavy.“

„Ne,“ namítl jsem. „Nebude riskovat válku s camorrou. Remo by na něj zaútočil, ale neudělal by to rafinovaně jako Dante Cavallaro. Přijel by do New Yorku a pustil se do zabíjení, jaké ve famiglii ještě nezažili.“

Fabiano se usmál. „Asi máš pravdu. Ale slyšel jsem, že Luca má za posledních pár let na svědomí několik působivých zátahů. Snažil se dostat famiglii pod kontrolu a umlčet i bratvu. Ve skutečnosti jsou si s Remem celkem podobní.“

„Do jisté míry ano, ale Remo nemá ženu a děti, které by musel chránit.“

Fabiano pozvedl obočí. „Remo přece chrání Savia a Adama a do jisté míry i mě a tebe.“

„To je něco jiného,“ namítl jsem.

Fabiano si mě pozorně prohlédl. „Vážně si myslíš, že svatba je dobrý nápad?“

„Je to –“

„Hlavně neříkej, že je to logické,“ zamumlal Fabiano. „Chci vědět, jestli si opravdu myslíš, že můžeš s takovou ženou být. Nejsi normální, Nino. Ne tak pošahaný jako Remo, ale i tak dost. Ani já nejsem zrovna andílek a málem mě to stálo Leonu. Pořád je někdy zatraceně těžké, aby náš vztah fungoval, protože říkám nebo dělám věci, které ji zneklidňují. A upřímně – ve srovnání s tebou jsem ztělesněním normálu. Ženy nejsou jako my. Chtějí rytíře v zářivé zbroji. Chtějí růže a všechny ty emocionální sračky. Vyznání lásky. Tohle svojí budoucí ženě nedáš. Myslím, že většina z nich by se do pár týdnů po svatbě s tebou radši zabila, než aby s Falconeovými žila pod jednou střechou.“

„Domluvená manželství přece nejsou založená na emocích, ale na tradici a racionalitě. Žena, kterou dostanu, bude vědět, co se od ní očekává. Bude jí jasné, že se jedná o obchod. Že je jen šachovou figurkou. A můžu tě ujistit, že jí zabráním, aby si sáhla na život, dokud bude na jejím přežití záviset můj.“

Fabiano si povzdechl a promnul si spánek. „Možná by sis měl takové myšlenky nechat pro sebe. Většina keců, které vypouštíš z úst, nikoho neuklidní – a ženu už vůbec ne.“

Když jsem zastavil naše pronajaté auto před opuštěnou elektrárnou v Yonkers, celý jsem ztuhl. Po přistání v New Yorku mi Romero poslal zprávu, že se tam s námi Luca sejde. Budova byla zchátralá a okolí opuštěné. Dobré místo na mučení a zabíjení, to jsem musel uznat.

„Fakt skvělé,“ řekl Fabiano a zkrřivil rty. „Dneska vážně nemám náladu umřít.“

„Nikdo z nás neumře,“ pokusil jsem se ho uklidnit, strčil do dveří auta a vystoupil. Prohlédl jsem si okolí. Na střeše budovy číhali dva odstřelovači.

Ve chvíli, kdy Fabiano vystoupil také, se ve staré tovární budově otevřela brána a vyšli z ní tři muži. Poznal jsem, že jde o Lucu, Mattea a Romera.

„Předpokládám, žeš viděl, že nám na hlavy míří odstřelovači,“ zamumlal Fabiano. Navzdory tomu ale zvenčí působil uvolněně.

Souhlasně jsem přikývl.

Tři muži se zastavili pár metrů od nás. Luca si mě chvíli prohlížel, ale pak přimhouřil oči na Fabiana. „Pamatuješ, co jsem říkal, když jsi byl v New Yorku naposledy?“

Matteo a Romero drželi v rukou zbraně, a hlavně Matteo vypadal, že by Fabianovi s chutí vpálil kulku do hlavy. Ten pocit byl evidentně oboustranný.

Fabiano přikývl. „Řekl jsi, že jestli se vrátím do New Yorku, chcípnu tady.“

Luca přikývl. „Takže sis přišel říct o smrt.“

„Přišli jsme ti nabídnout příměří, Luco,“ přerušil jsem je, aby se to nezvrtlo v nepříjemnou hádku. „Jako consigliere camorry mám pravomoc vyjednat mezi našimi dvěma rodinami smírčí smlouvu.“

Matteo si odfrkl a vyměnil si pohled s Romerem.

Luca udělal krok vpřed. „Vážně si myslíš, že budu spolupracovat s camorrou po zprávě, kterou mi Remo minule poslal prostřednictvím Fabiana? A poté, co jste před lety vyhrožovali mojí ženě?“

„Remo si s tebou chtěl poměřit síly. Neměl v úmyslu tě urazit ani ublížit tvou ženě.“ Byla to jen poloviční pravda, ale nemělo smysl to teď Lucovi odhalit.

Luca se ušklíbl. „Každé slovo, které vychází z tvých úst, je lež. Víím, že jste zastavili jednu z mých dodávek drog. Nejspíš teď někde čtvrtíte moje muže. Nemám absolutně žádný důvod vám věřit.“

„Já nevěřím nikomu, Luco, ale důvěra není pro příměří nutná.“

S Lucou jsme se otočili směrem k hlasu. Naším směrem krácel Remo. Byl úplně nahý, až na černé slipy. „Jak vidíš, nejsem ozbrojený.“ Můj bratr byl dokonce bosý. Přimhouřil jsem na něj oči.

Tohle bylo šílenství. Netušil jsem, proč se obtěžuju s plánováním, když pak Remo stejně vždycky jedná na vlastní pěst.

„Jednoho dne toho šíleného zmrda zabiju,“ zamumlal Fabiano. „Právě nám podepsal rozsudek smrti.“

Remo se na mě křivě usmál a poplácal mě a pak Fabiana po rameni. Nakonec přistoupil k Lucovi a ostatním. „Myslel jsem, že by bylo dobré si promluvit z očí do očí, Luco. Jeden čestný muž s druhým. Capo s capem.“

Na Lucově tváři se zračila nenávisť, ale i respekt. „A já si myslel, že jsi zbabělec, který poslal svého vymahače a bratra, aby za něj vybojovali bitvu.“

„Jsem hodně věcí, Luco, ale zbabělec mezi ně nepatří,“ odvětil Remo.

„Poslyš, co kdybychom ti prostřelili hlavu a pomohli Las Vegas k novému capovi? Někomu méně podělanému,“ řekl Matteo a namířil na Rema pistoli. Romero mezitím namířil pistoli na mě.

Fabiano vytáhl vlastní zbraň, ale Remo zakroutil hlavou. Přešel jsem k němu. „Zabít nás by nemělo smysl,“ řekl jsem klidně. „V okamžiku, kdy zemřeme, se Savio spojí s Cavallarem a nabídne mu spolupráci. Ani ty nemůžeš bojovat proti camoře i outfitu najednou.“

„Tvému bratrovi Saviovi je teprve šestnáct. Nebude schopný camorru řídit.“

„Když jsem se pokusil znovu získat svoje území, bylo mi teprve sedmnáct. Tobě bylo teprve sedmnáct, když jsi někoho uškrtil. Savio je Falcone. Je to rozený zabiják, Luco. Dokáže camoře velet. Jméno Falcone v Las Vegas i mimo něj něco znamená,“ namítl Remo.

Luca na něj přimhouřil oči, ale dobrým znamením bylo, že nás ještě nezabil. „Chceš riskovat spolupráci mezi outfitem a camorrou? S Dantem Cavallarem nemůžeš žít ve smíru, dokud mu nepošleš svoji švagrovou spolu se svým kapitánem.“ Kývl jsem směrem k Romerovi.

Luca pořád nic neříkal. Nejspíš se snažil rozhodnout, jestli s námi nemá skoncovat. Prst jsem pořád volně držel na spoušti, ale s odstřelovači na střeše by nás ani moje schopnosti nezachránily.

Remo přistoupil ještě blíž k Lucovi, až od sebe stáli jen na délku paže. Nepřekvapilo mě, že Luca je o pár centimetrů vyšší než Remo.

„O čem si máme povídat, Remo? Tentokrát vím, že tvůj bratr Nino nemíří na moji ženu, takže mi nic nebrání v tom, abych se vykoupal v té tvojí zatracené falconeovské krvi.“

Remo se ušklíbl. „Camorra nemá zájem tvojí rodině ublížit, Luco. Tvé ženě *ani tvým dětem*.“

Luca se vrhl vpřed a pevně sevřel Removi hrdlo. Bratr se ani nepohnul, aby se bránil. Nespustil oči z capa famiglie a jen zasípal: „Nejsme jediní, kdo o tvých dětech ví. Ví o nich i outfit a bratva. Když si členové outfitu mysleli, že jsem zranitelný, hned zaútočili na moje území. Koho myslíš, že napadnou, aby ti co nejvíc ublížili, Luco? Scuderi se snažil zbavit Fabiana, svého vlastního syna a *dědice*. Co udělá s dcerami, které ho tak zklamaly? Které zničily mír mezi outfitem a famiglií?“

Capo famiglie vypadal, jako by chtěl Removi rozdrtit hrdlo. Bylo mi jasné, že by to klidně udělal. Remo byl jedním z nejkrutějších bojovníků, co jsem znal. Byl brutální až do morku kostí, ale souboj s Lucou by je nejspíš zabil oba. Fabiano ani já bychom tomu nedokázali zabránit – ne když tu byli i Matteo, Romero a odstřelovači.

Remo zrudl v obličeji, ale mluvil dál.

„Dante Cavallaro je náš nepřítel a já se chystám vkročit do Chicaga a ukázat mu, co znamená být ve válce s camorrou – ukázat mu, proč se nás bojí i naši vlastní členové. Donutím ho zaplatit a nebude to rychlé ani spravedlivé. A pokud jde o Scuderiho, Fabiano ho zabije hezky pomalu. Pokud budete chtít, pošleme vám video a vy ho můžete ukázat sestřám Scuderiovým. Cavallarovu smrt si přejete stejně tak vroucně jako my.“

Luca Rema pustil. „Nepodceňuj Cavallara. Navenek nedává vůbec nic znát, ale je to stejně krutý zmrld jako ty nebo já. Scuderi je sice hnusný hajzl, ale strategický génius. Proto zůstal consiglierem i za Dantovy vlády.“

Fabiano tiše zavrčel, ale jinak držel jazyk za zuby.

Remo přikývl a promnul si hrdlo. „Vím, co je Cavallaro za člověka. A nepochybují, že Scuderi je strůjcem všech jeho zvrácených plánů, ale zaútočím tam, kde to on ani Cavallaro nečeká. Porazím je v jejich vlastní hře. A budu si užívat každou zkurvenou minutu.“

Luca přimhouřil oči. „Nehodlám se přidat k tvojí křížové výpravě. Už teď tuším, že se mi tvůj plán nebude líbit. Jsi blázen.“

„Nežádám tě, aby ses ke mně přidal. Jen chci, aby ses do toho nepletl. V minulosti camorra s famiglií spolupracovaly. A mír na našich územích může vést k míru i mezi našimi rodinami v Itálii.“

„Mým jediným zájmem je moje území.“

Remo pokrčil rameny. „Ze spojení můžeme těžit oba. Můžu vám nabídnout bezpečné trasy pro dodávky drog přes moje území. Přicházíte o víc než polovinu zboží, protože je zadržují buď moji muži, nebo členové outfitu. Mír by znamenal, že už si s tím nebudete muset dělat hlavu. Můžete zdvojnásobit svoje zisky. Já Danteho zaměstnám útokem, takže se budeš moci soustředit na bratru a přestaneš mít strach o rodinu.“

„A na oplátku chceš jen to, abych se nepletl do vaší války s outfitem?“ zeptal se Luca podezíravě.

Rozhodl jsem se do toho vložit. „Až na něj zaútočíme, je možné, že za tebou Dante přijde. Chceme se ujistit, že se mu nepodaří tě přesvědčit, abys mu pomohl.“

Luca se chladně usmál. „Nemám v úmyslu spolupracovat s outfitem. Věř mi, že chci vidět Danteho Cavallara mrtvého.“ Přimhouřil oči. „Jak si ten mír vůbec představuješ?“

„Nejdřív propustíme vaše žoldáky a drogy,“ odpověděl Remo s úsměvem. Pokynul mi a já se natáhl po telefonu, takže se všechny zbraně otočily mým směrem.

Poslal jsem Saviovi rychlou zprávu, aby zařídil propuštění mužů z famiglie. Přikývl jsem. „Vaši muži jsou právě propouštěni a drogy se bezpečně dostanou na vaše území.“

„Co kdybyste přestali chodit kolem horké kaše?“ zamumlal Matteo. „Skrývá se za tím víc a mně už dochází trpělivost.“

Zabloudil jsem pohledem k Removi. Matteo zněl úplně stejně jako on.

„Chceme vám ukázat, že camorra je ochotná připustit změnu,“ řekl jsem klidně. „Fabiano si směl vytvořit vztah s někým, kdo k nám nepatří. Dal jí náramek, který mu darovala tvoje žena.“

„Na to kašlu,“ zavrčel Luca. „Nezajímá mě, jestli si Fabiano našel děvku, se kterou může šukat.“

„Opatrně, Luca,“ zasyčel Fabiano a udělal krok vpřed.

Luca zvedl obočí.

„Co kdybychom se vrátili k tématu?“ navrhl jsem. „Potřebuješ mír. My taky. Chceš, aby Cavallaro a Scuderi zemřeli. My je zabijeme.“

Remo rozevřel náruč. „A abychom vám ukázali, že to s průměříím s vámi a famiglií myslíme vážně, chci domluvit sňatek mezi někým z vašich lidí a někým z mých.“

Matteo se uchechtl. „Tak tohle začíná být dobré.“

„Myslíme to vážně,“ řekl jsem, protože Remův výraz mě znepokojil. Bylo mi jasné, že ho Matteo začíná štítat. „Smlouvené sňatky mezi rodinami zajišťují mír už po staletí. Ta tvoje tu tradici vždycky dodržovala. S Ariou jste důkazem, že je to dokonalé řešení.“

Jakmile jsem zmínil Fabianovu sestru, Luca sevřel rty. „Měla nám přinést mír s outfitem, ale teď se schyluje k válce.“

„Popravdě,“ řekl Remo a ukázal na Mattea a Romera, „za to může vaše famiglie. Můžu tě ujistit, že svoji část dohody dodržíme.“

„Kdybych dal jednu z našich žen camoře, kdo mi zaručí, že bude v bezpečí?“ zeptal se Luca.

„Věř mi, že naše ženy jsou v bezpečí stejně jako ty vaše. Na našem území se nemají čeho bát,“ ujistil jsem ho. Aspoň ničeho, čeho by se nemusely bát i jinde.

Luca si prohlédl mého bratra a zkrřivil ústa. „Já ti žádnou ženu nedám, Remo. Nevěřím ti ani za mák. Na můj vkus jsi až moc šilený.“

„Já se ženit nebudu. Chci vám nabídnout svého bratra Nina, který se naprosto dokonale ovládá. Jen se na něj podívej. Nevypadá snad jako sen každé tchyně?“

Varovně jsem se na bratra podíval a pak se obrátil na Lucu. „Pro famiglii a camorru je to solidní dohoda. Nedo-
pust, aby stará zášť nebo nepřátelství zničily vaše šance na optimalizaci zisků a zajištění vašeho území.“

„To je směšné,“ namítl Matteo, ale Luca se odmlčel. Byl to obchodník. Věděl, co pro něj mohou znamenat bezpečné zásobovací trasy přes naše území. Luca pokynul bratrovi a Romerovi, aby ho následovali. Odešli pryč z doslechu.

Remo se usmál.

„Nevím, čemu se tleší. Nehrajeme poker a tohle není sázka na jistotu,“ zabručel Fabiano. „Nikdo z nás neví, jak to dopadne.“

„Luca bude souhlasit,“ řekl jsem rozhodným hlasem.

Bratr i Fabiano mi věnovali zvědavý pohled.

„Víš to jistě?“ zeptal se Remo.

„Luca už není, co býval, než měl ženu a děti. Nebude riskovat otevřenou válku s outfitem, ale chce Danteho mrtvého a byl by radši, kdybychom byli na jeho straně. Když máš co ztratit jako on, zvolíš si bezpečnější variantu.“

Jako na zavolanou se Romero vydal směrem k nám.

„To on porušil příměří s outfitem tím, že začal šukat s tvojí sestrou, ne?“ zašeptal Remo.

Fabiano se ušklíbl. „Přesně tak. A já je ještě nechal, aby mě postřelili a mohli utéct. Byl jsem fakt idiot.“

Romero si nás prohlédl s otevřenou nedůvěrou. „Luca vaši nabídku zváží. Za tři dny máme další dodávku drog. Pokud se bezpečně dostane na naše území, můžeme o příměří jednat podrobněji.“

„Dorazí v pořádku, jen se nebojte,“ zamumlal Remo.

Romero přikývl. „Luca chce, abys okamžitě opustil New York. Pokud vše půjde podle plánu, ozveme se vám za několik dní.“

„Všechno půjde podle plánu,“ ujistil ho Remo a zešíroka se usmál. „Luca by měl začít hledat manželku pro mého bratra. Těšíme se, až nám ji představí.“

KAPITOLA 3

KIARA

I přes vyšší teploty, které přinesl březen, jsem byla ráda za svůj tlustý vlněný svetr. Nikdy jsem si nezvykla na chladnější klima Baltimoru. V Atlantě bylo mnohem tepleji. Položila jsem ztuhlé prsty na klávesy klavíru a začala hrát. Pokoj naplnily melancholické tóny hudby, která odrážela moje momentální emoce. Píseň jsem začala skládat už před pár dny, ale k dokonalosti měla ještě daleko.

Po chvíli do obývacího pokoje vešla moje teta. Všimla jsem si, že je dokonale upravená jako vždycky. Měla na sobě béžové kašmírové šaty a její tmavé vlasy byly vyčesané na vršek hlavy. Zvedla jsem ruce z kláves a zvuk pomalu utichl.

Za tetou vstoupil do pokoje i strýc Felix. Byl to vysoký muž s velkým břichem a knírkem, který se mu při řeči cukal. Vyměnili si pohled. Sevřel se mi žaludek.

„Musíme si s tebou promluvit,“ oznámil mi Felix.

Vstala jsem ze stoličky a následovala je k pohovce. Posadili se na ni a já zabrala křeslo naproti. Připadala jsem si jako před soudním tribunálem.

„Nebylo pro nás lehké přijmout tě do rodiny,“ spustil Felix. Zaryla jsem prsty do koženého křesla. Neslyšela jsem to poprvé, ale i tak mě to zbolelo. „Ale udělali jsme pro tebe,

co jsme mohli. Dali jsme ti všechno potřebné, abychom tě vychovali.“

Poskytli mi přístřeší a vzdělání, ale náklonnost, nebo dokonce ochranu před kritikou ostatních... Ne. To nikdy. I tak jsem jim ale byla vděčná. Věděla jsem, jak důležitý je v našem světě správný dojem. Tím, že mezi sebe přijali dceru zrádce, riskovali vlastní pověst.

„Teď už jsi dospělá a nadešel čas, abys měla svůj vlastní domov. Aby ses stala manželkou a matkou.“

Sevřel se mi žaludek, ale nedala jsem to na sobě znát. Za ta léta už jsem se naučila svoje emoce skrývat. „Našli jste mi manžela?“

Kdo by souhlasil, že si mě vezme? Možná se nakonec přece jen rozhodli pro nějakého žoldáka. To by nejspíš bylo nejlepší. Když se provdám pod svoji úroveň, svatba a manželství budou nenápadnou záležitostí. Nebudou hodné pozornosti a budou skýtat jen malou příležitost pro skandál. Žoldák by ve mně mohl vidět způsob, jak si vylepšit postavení. Přestože jsem se narodila zrádci, pořád jsem byla capovou sestřenicí. Někdo by možná byl ochotný se přenést přes moje chyby.

Teta Egidia se usmála, ale v očích se jí zračila vina, možná i stud. Felix si odkašlal. „Vím, že neznáš podrobnosti mého podnikání, ale famiglia se ocitla ve válce.“

Jako by to bylo tajemství. I malé děti byly vychovávány s vědomím, že musí být ostražitě, protože by na nás mohl zaútočit outfit, nebo dokonce camorra.

„Já vím, strýčku Felixi,“ odpověděla jsem tiše.

„Luca ovšem dostal nabídku k příměří. Nemusím tě obtěžovat s podrobnostmi, ale mohl by to být poslední krok ke zničení outfitu.“

Zadrhl se mi dech. O čem to mluví? Pokud ta nabídka nepřišla od outfitu, kdo jiný byl ochotný přistoupit na příměří?

„Je to čest, Kiario. Po tom, co udělal tvůj otec, jsme si mysleli, že tě budeme muset dát nějakému řadovému žoldákovi nebo že ti manžela nenajdeme vůbec.“

„Koho si mám vzít?“ vysoukala jsem ze sebe přiškrceně.

„Vdáš se za někoho významného,“ ujistila mě teta Egidia s napjatým úsměvem, ale v jejích očích se stále zračila lítost. V hloubi duše jsem věděla, že ať už je moje minulost jakákoli, čeká mě něco ještě horšího.

„Koho?“ vyhrkla jsem.

„Nina Falconeho, pravou ruku Rema Falconeho, capa camorry,“ odpověděl Felix a vyhnul se mému pohledu.

Pak už jsem neslyšela nic. Beze slova jsem se zvedla a odešla. Vylezla jsem nahoru po schodech, pokračovala do svojí ložnice, klesla na lehátko a tupě upřela pohled na postel. Byla úhledně ustlaná. Už několik let jsem služkám nedovolila, aby ji stlaly. Každý večer jsem si vzala polštář a deku a schoulila se ke spánku na lehátku. Ráno jsem všechno vrátila, aby nikdo nezjistil, že postel nepoužívám a už šest let jsem v ní nespala.

Šest let. Tehdy mi bylo teprve třináct.

Zatímco jsem zírala na postel, zmocnila se mě hrůza. Tak jako každou noc, když jsem zavřela oči.

PŘED ŠESTI LETY

Spala jsem ve svém pokoji, když mě najednou probudily něčí kroky. Otočila jsem se za zvukem a v odlesku měsíčního světla poznala svého strýce Duranta. Přijel do Baltimoru se svojí ženou, tetou Criminellou, aby na pár dní navštívili tetu Egidiu a strýce Felixe.

Jeho přítomnost mě zmátla a posadila jsem se. Hlasitě oddechoval a byl oblečený jen do županu. „Pšššt,“ řekl a pak se nade mnou sklonil a přitlačil mě k posteli.

Projel mnou strach. Neměla bych být v ložnici sama s nějakým mužem. Bylo to pravidlo, které jsem se naučila už jako malá. Ztuhlá hrůzou jsem sledovala, jak si svléká župan; pod ním byl úplně nahý. Nikdy jsem neviděla nahého muže. Jednou rukou mě chytl za rameno a druhou mi přitiskl na ústa. Měla jsem projevovat úctu starším, zejména mužům, ale věděla jsem, že tohle není správné. Začala jsem se bránit.

Strhl mi šaty. Byl příliš silný. Tahal mě za vlasy a štípal mě svými vousy. Mezi nohama jsem cítila jeho ruce. Křičela jsem, ale on neprestával. Zalehnul mě a vklínil se mi mezi nohy.

„Tohle je tvůj trest za to, že jsi špinavá zrádkyně.“

Chtěla jsem namítnout, že jsem nikoho nezradila, ale bolest mě připravila o slova. Připadalo mi, jako by mě trhal na kusy. Jako bych se lámala, padala a tříštila se. Na tváři jsem cítila jeho horký dech, zatímco jsem plakala, kňučela a prosila o milost. Jen mi přikryl ústa ještě pevněji a chrčel, zatímco do mě znovu a znovu pronikal. Hlasitě jsem vykřikla, protože to strašně bolelo.

V celém těle i hluboko v hrudi jsem cítila bolest.

Pořád nade mnou hekal. Přestala jsem se vzpírat a soustředila se na to, abych dál dýchala ucpaným nosem. Nádech a výdech. Nádech a výdech. Na čelo mi stékal jeho pot. Nakonec se otrásl, sesunul se na mě a sundal mi ruku z úst.

Už jsem nevykřikla. Byla jsem zticha a ani se nepohnula.

„Jestli o tom někomu řekneš, Kiaro, nikdo ti neuvěří. A i kdyby ano, budou ti to vyčítat a nikdo tě už nebude chtít. Teď jsi špinavá, Kiaro, slyšíš? Bezcestná.“

Něco ze mě vytáhl a já se rozplakala z prudké bolesti. Napráhl se a dal mi facku. „Buď zticha.“

Sevřela jsem rty a sledovala, jak vstává a obléká si župan. „Už jsi měla menstruaci?“

Zakroutila jsem hlavou, protože jsem nedokázala promluvit.

„To je dobře. Nechceme, abys měla parchanta, ne?“ Znovu se nade mnou sklonil a já sebou trhla. „Postarám se, aby se služebné dozvěděly, že jsi dnes v noci dostala menstruaci. Neboj se, nedopustím, aby se někomu doneslo, že jsi bezcenná malá děvka. Budu tě chránit.“ Pohladil mě po tváři. Pak se ode mě odtáhl a já se nehnula, dokud nebyl pryč. Jakmile jeho kroky utichly, posadila jsem se a navzdory bolesti se pokusila vstát.

Po nohou mi steklo něco teplého. Vrhla jsem se vpřed, vzala do ruky svoje kalhotky, přitiskla si je mezi nohy a znovu se rozbřečela. Otrásla jsem se, schoulila se na lehátko a ve tmě upřela pohled na postel.

Před východem slunce se dveře znovu otevřely. Přitiskla jsem se k opěradlu a přikrčila se. Do mého pokoje vstoupila jedna ze služebných, Dorma. Byla to jedna z mladších, které se na mě dívaly, jako bych byla na obtíž. Přejela po mně očima. „Vstaň,“ poručila mi ostře. „Musíme tě umýt, než se probudí ostatní.“

Vstala jsem a trhla sebou kvůli bolesti mezi nohama. Shlédla jsem na sebe. Na nohou jsem měla krev a ještě něco, z čeho se mi zvedl žaludek. Dorma vzala do náruče moje povlečení. I to bylo celé od krve. „Ne že to někomu vyžvaníš,“ zamumlala. „Tvůj strýc je důležitý muž a ty jen malá zrádkyně. Máš štěstí, že tehdy nezabili i tebe.“

Tiše jsem čekala, než sebere prostěradlo a hodí ho na zem. Pak ze mě začala strhávat šaty. Bylo jí jedno, jak se třesu. Nakonec jsem před ní stála nahá. Pod jejím krutým pohledem jsem se cítila špinavá, bezcenná a zlomená.

Ke krví potřísněné hromadě na podlaze přihodila i moji noční košili a pak mi pomohla obléct se do županu. „Teď půjdeme do koupelny, a kdyby se někdo ptal, dostala jsi menstruaci, ano?“

Přikývla jsem. Neptala jsem se proč. Nebránila jsem se tomu.